

Niels Mørk: Jeg har kun en kort bemærkning til hr. Valbak, som undrede sig over; at jeg som medlem af socialreformkommissionen ikke havde taget særstandpunkt, dengang den sag, der her er til behandling, blev drøftet i kommissionen. Jeg må henvise til den særudtalelse, som jeg har fremsat på socialdemokratiets vegne, og hvori der under ingen omstændigheder er tale om forringelser i den sociale lovgivning, tværtimod om en række forbedringer. Deri ligger selvfølgelig også, at vi ikke kan gå ind for en forringelse som den, der er tale om her vedrørende invaliderne.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Efter de faldne udtalelser foreslår jeg, at lovforslaget henvises til socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om restaurations- og hotelvirksomhed m. v.

(Lovforslaget (nr. 94) findes i tillæg A. sp. 1665, fremsættelsen i tidenden sp. 2360).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Axel Ivan Pedersen: De ændringer, som foreslås i bevrerterloven eller, som den nu skal hedde: lov om restaurations- og hotelvirksomhed, er ikke af epokegørende karakter. Der er 15 nye bestemmelser, hvoraf halvdelen er direkte afledt af den nye næringslov, folketinget vedtog i 1966. Forslaget er således udtryk for en vis liberalisering på et betydningsfuldt erhvervsområde.

Principielt skulle der ikke være svære indvendinger at gøre mod de foreslåede bestemmelser, så meget desto mindre som et ministerielt udvalg repræsenterende alle interesserede instanser er gået ind for forslagene med enkelte divergerende opfattelser vedrørende særskilte paragraffer.

At liberaliseringen ikke er slået igennem

overalt, står § 14 som et udtryk for; det er den paragraf, der indeholder de bestemmelser om forbud mod ydelse af lån eller kaution for lån til indehavere af alkoholbevilling og bestyrere af virksomheder med alkoholbevilling, som blev gennemført i 1963. Der skal dog ikke fra socialdemokratiets side komme bebrejdelser i den anledning; jeg nævner det blot som en, må jeg sige drilagtig konstatering af, at selv en såkaldt liberal regering finder, at der kan være områder, hvor der er grænser for, hvor langt man kan gå i sine liberaliseringsstræbelser.

Nu skal man imidlertid ikke ved en første behandling, der drejer sig om principper, gå i detaljer; det kan vente til udvalgsbehandlingen. Men jeg vil gerne give tilslutning til, at den nugældende bestemmelse om kroafstemningerne falder bort, for det første fordi tiden er løbet fra denne bestemmelse, og for det andet fordi den er uforenelig med den nye kommunestruktur. Befolkningens interesser må være dækket gennem de nye, store kommunalbestyrelser, hvis afgørelse kan indbringes for det landsbevillingsnævn, der ifølge forslaget skal erstatte det nuværende overbevillingsnævn. Dette landsbevillingsnævn skal kun have 5 medlemmer, og den politiske repræsentation, der er i overbevillingsnævnet, falder bort; det er åbenbart i overensstemmelse med tidens ånd.

En ny bestemmelse går ud på, at restaurationer og herunder naturligvis også hoteller har pligt til at føre og servere alkoholfri drikke, og at det skal fremgå af vinkort og prislister. Det er ganske urimeligt, at virksomheder, som også driver diskotek, og som samler en mængde ganske unge imellem 15 og 18 år, simpelt hen ikke vil sælge alkoholfri drikke i dag. Det burde i øvrigt i alle bevillingshavende virksomheder, også marketenderier, ved tydeligt opslag tilkendes gives, at servering af alkoholholdige varer til personer under 18 år ikke er tilladt.

En anden ændring går ud på, at det ikke fremtidig er tilladt at servere stærkere øl-sorter end almindeligt pilsnerøl i marketenderierne, men at der som kompensation herfor må serveres almindelige bordvine. Jeg kan om denne bestemmelse sige, at et overvejende flertal i min gruppe er modstandere af denne bestemmelse, bl. a. fordi den ikke kan gennemføres i virksomheder,